

!Pura Vida!

Nieuwsbrief van Kees en Claudia Geluk

Augustus 2021

NUMMER 12

Het leven vieren bij de Mac

Angelo lag 37 dagen in het ziekenhuis. Covid-19. Vanwege het syndroom van Down iemand met verhoogd risico. Toen hij werd opgenomen, nam hij nog gauw zijn telefoon en oplader mee, zodat hij in contact kon blijven met de rest van de wereld. Ook met Mary. Mary is de initiatiefnemer van Casa Club, een opvang voor verstandelijk beperkte volwassenen. Vanuit de overheid is er hulp voor kinderen met vergelijkbare problemen, maar de volwassenen vallen wat buiten de

boot.

In het ziekenhuis maakte Angelo moeilijke dagen mee, toen hij ook een bacterie in zijn longen bleek te hebben. Toen het weer wat beter ging, zei hij tegen Mary dat hij graag een hamburger wilde. Mary beloofde hem dat ze naar de Mac zouden gaan als hij weer beter was. Zoals je hierboven kunt zien, is dat inderdaad gebeurd.

Een tijdje later werd Claudia uitgenodigd voor een dankdienst. In de pandemie wordt er misschien eerder gedacht

aan voorbede dan aan danken. Maar juist om die reden wilde men graag danken. Onder meer voor het leven van Angelo en voor bewaring in een tijd van pandemie. Bij de dienst was een vrouw aanwezig die bij Angelo op de kamer had gelegen, ook vanwege Covid-19. Ze zag het leven niet meer zitten met zoveel benauwdheid. Maar Angelo had haar er bovenop geholpen: tijdens zijn betere dagen zong hij wat hij van Mary had geleerd, over de God van het onmogelijke...

In dit

nummer:

Het leven vieren bij de Mac	1
Casa Esperanza	2
De kerk waar Jezus van droomde	3
Gebedspunten	4

Casa Esperanza

Laatst kwam Claudia thuis met een flesje parfum. Dat had ze gekregen van Francini, één van de patiënten in Casa Esperanza. Casa Esperanza, letterlijk: huis van hoop, is één van de vele sociale programma's van Fundación Génesis. Patiënten van het platteland mogen gedurende hun behandeling in Casa Esperanza verblijven. Vóór de pandemie kwam Claudia er twee keer per week met het "ministerie van liefde", een flinke groep vrouwen onder leiding van een predikant. Vanaf het begin van de pandemie werd alleen de predikant nog toegelaten. In veel gevallen gaat het om kankerpatiënten, een heel kwetsbare groep als het gaat om Covid-19.

Sinds enkele maanden gaat Claudia weer twee keer per week langs bij Casa Esperanza. In principe is iedere patiënt die zelf het verblijf in de hoofdstad niet kan betalen welkom in Casa Esperanza. Mensen met allerlei al dan niet religieuze achtergronden, en in een katholiek land als Costa Rica natuurlijk ook veel katholieken. Behalve een bak koffie deelt Claudia meestal ook iets uit de bijbel en bidt met de mensen. Ze heeft ontdekt dat de psalmen de mensen eigenlijk altijd wel aanspreken, dus nu leest ze meestal een psalm, en probeert die in verband te brengen met de situatie van de patiënten. Dat wordt over het algemeen erg gewaardeerd.

Mayra

Eén van de patiënten heet Mayra. Ze is 67 jaar en woont wat meer in het zuiden van Costa Rica. Toen ze

in het ziekenhuis van een wat grotere stad in de omgeving kwam, bleek ze kanker te hebben, die was uitgezaaid over heel haar lichaam. In San José kreeg ze chemokuren. Geschrokken vertelde een arts dat ze per ongeluk een dubbele dosis hadden gegeven. Maar het resultaat was bijzonder: bij een volgende scan kwam de kanker alleen nog maar voor in haar maag, de uitzaaiingen konden niet meer worden

Vrijwilligster Ana met Francini

geconstateerd. De afgelopen tijd was ze weer voor een periode van behandeling in de hoofdstad en dus ook in Casa Esperanza. Iets wat aanstekelijk is, is haar positieve inslag en haar liefde voor het leven en voor de mensen om haar heen. Ze had weer veel zin om terug naar huis te gaan, hoewel ze de mensen in Casa Esperanza ook zou gaan missen.

Francini

Het flesje parfum kreeg Claudia als blijk van waardering voor de gesprekken en gebeden voor Francini. Francini is als man geboren, heette eerst ook anders, maar vertelt zich altijd een vrouw te hebben gevoeld. Daarom gaat Francini ook als vrouw gekleed. Voor Claudia was het in het begin even zoeken: heb ik het nu over hem of over haar? Francini waardeerde het

enorm om door Claudia in de eerste plaats als mens te worden gezien en niet als de rare vogel die men er meestal van maakt. Francini is iemand met een handelsgeest. Tijdens een ongeluk heeft Francini een gedeelte van een been verloren en verdiende sindsdien de kost door op krukken dingen te verkopen op straat. Toen er een familielid langskwam bij Casa Esperanza en Francini erachter kwam dat bij een Chinese winkel (een soort van Xenos of Action) de legpuzzels heel goedkoop waren, mocht het familielid er gelijk een hele stapel van kopen, om die weer in het ziekenhuis te kunnen verkopen voor een veel betere prijs.

Francini is opgegroeid in een evangelische familie. De verwachtingen zowel bij Francini als de familie liggen hoog als het gaat om een verandering in zelfbeeld om zo echt christen te kunnen zijn. We vragen ons soms af hoe realistisch deze verwachtingen zijn. Maar in ieder geval geen reden om de boodschap van Gods liefde in te perken. En dat kon Francini waarden.

De kerk waar Jezus van droomde...

“In Costa Rica zijn er ongeveer 5.000 kerken. Als iedere kerk 2 keer per week een dienst heeft, kom je op een half miljoen diensten per jaar, en wel 5 miljoen in 10 jaar. Maar verandert Costa Rica nu ook door die 5 miljoen diensten?”

Aan het woord is pastor Roy Soto. Iedere maand organiseren we vanuit het programma “Una Iglesia al Servicio” een ontbijt voor predikanten en andere geïnteresseerden. In augustus was deze predikant onze genodigde. Door een misverstand rondom de datum was hij niet live aanwezig, maar gelukkig konden we een videoverbinding opzetten en toch zijn verhaal horen. Zijn thema: “Laten we de kerk zijn waar Jezus van droomde”.

Roy Soto is de zoon van een predikant en is nu zelf predikant in Fraijanes, een dorp van 1.300 mensen dat zijn naam dankt aan zijn grondlegger, frater James. Toen ze in 1996 begonnen om een kerk te starten in Fraijanes, wilden ze niet als eerste starten met het houden van kerkdiensten. De kerk bood zichzelf aan bij een raad voor gemeenschapsontwikkeling om iets te kunnen betekenen voor het dorp. Dat was voor het eerst in de meer dan 40 jaar van het bestaan van deze raad. In de raad zat ook de rechterhand van de katholieke

priester van het dorp. Die zat niet echt op protestanten te wachten. “Heb je alle afval gezien in het dorp, waarom gaan jullie dat niet opruimen? En stop jezelf ook maar in de vuilniszakken, want jullie evangelischen zijn vuilnis.” Pastor

koningskleding hebben aangetrokken. We willen geen vieze handen maken. Maar de essentie van kerk zijn zit in dienstbetoon. In Fraijanes hebben we nooit traditionele evangelisatiemethoden hoeven gebruiken, ons dienstbetoon en onze ui-

Gemeenteleden uit Fraijanes halen vuilnis van straat

Roy: “Ik kon twee dingen doen: boos worden, of proberen de psychologische achtergronden van deze opmerking te begrijpen. En dat deden we: kennelijk worden we als evangelische kerk gezien als iets waar je niks aan hebt en wat je dus weggooit.” De kerk besloot om de vuilnis te gaan opruimen. En nu 25 jaar later, zijn ze voortrekker in het schoonmaken van de straten, de rivier, het maken van compost en het doen aan recycling. Langzamerhand won de kerk het vertrouwen van het dorp. In het begin werden er dode dieren en andere rommel naar ze gegooid. Maar langzamerhand begonnen de mensen zich af te vragen waarom ze dit nu deden. “Het probleem van de kerk tegenwoordig is dat we onze slavenkleding uit hebben gedaan en

tingen van liefde waren zelf communicatie van het Evangelie”.

Inmiddels heeft het dienstbetoon van de kerk in Fraijanes talloze vormen aangenomen: de bouw van schoollokalen voor het dorp, een centrum voor vrouwen die bijvoorbeeld met huiselijk geweld te maken hebben, tijdelijke huisvesting voor mensen die niet thuis kunnen wonen, opvang voor ouderen, donatie van bloed enzovoorts. De armoede van de mensen wordt niet gebruikt om ze de kerk in te manipuleren. Wie wil komen is van harte welkom, maar niemand wordt onder druk gezet. Anderzijds, wie ervoor kiest om lid te worden, mag ook aan de slag in het dorp. Voor iedereen is er wel iets te doen. Dat hoort bij deze vorm van kerk zijn.

GZB

Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

U kunt een gift overmaken
naar IBAN
NL91INGB0690762445
o.v.v.
TFC Kees en Claudia Geluk

Colofon

Kees en Claudia Geluk zijn met hun vier kinderen uitgezonden uit wijkgemeente de Dorpskerk van de Protestantse Kerk te De Bilt in samenwerking met de GZB. Ze houden zich bezig met theologisch onderwijs en zetten zich in voor mensen in de marge in Costa Rica.

De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief.

Website: www.gzb.nl/puravida
Facebook: www.facebook.com/gelukpuravida
Email Kees: keesgeluk@hotmail.com
Email Claudia: ninoskasolis@hotmail.com
Email TFC: tfcgeluk@dorpskerkdebilt.nl

Jarigen

De verjaardagen van Thomas en Juan vallen allebei in augustus. Iedereen bedankt voor de felicitaties! In coronatijd betekent dat vooral dat we de verjaardag als gezin vieren: 's morgens zingen bij het bed met ca-deautjes en 's avonds lekker eten met elkaar.

Gebedspunten

We willen een aantal punten van gebed en dank met jullie delen. Doet u ook mee?

- We bidden en danken voor Angelo (pagina 1). We danken omdat hij weer genezen is van Covid-19 en dit heeft kunnen vieren. Tegelijk bidden we ook voor hem: zijn vader is overleden aan Covid-19, maar dat heeft de familie nog niet aan hem verteld, men vindt het erg lastig om dit met hem te delen. We bidden ook om wijsheid en troost voor zijn moeder en verdere familie.
- We bidden en danken voor de patiënten die onderdak vinden in Casa Esperanza (pagina 2). We danken dat ze hierdoor een kans hebben om een behandeling te krijgen. Meerdere patiënten geven aan dat ze het soms een beetje jammer vinden om weer naar huis te moeten gaan. Daaruit blijkt dat het echt voelt als een thuis voor hen. We bidden dat Casa Esperanza steeds deze functie mag hebben: een plek waar ze niet alleen als medisch probleem worden gezien, maar in de eerste plaats als mens.
- We danken voor het programma Una Iglesia al Servicio (pagina 3) en manier waarop we kerken kunnen helpen om zich dienstbaar op te stellen in de samenleving. We danken ook dat het kerkgenootschap Asamblea de Dios (Assemblies of God) heeft aangegeven met ons te willen samenwerken om het diaconaat in hun kerken meer vorm te geven. Tegelijk bidden we ook voor de voorbereidingen om het programma na ons vertrek in lokale handen over te geven.